

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2016 **TREĆE TROMESEČJE** • ISTOČNO-CENTRALNA AFRIČKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Sa naslovne strane: Jednom kada je pronašla radio-stanicu u Južnom Sudanu Maurin život se potpuno promenio. Pročitajte priču na 14. i 15. strani

JUŽNI SUDAN

- 4 Pištolji i Bog | Jul 2
- 6 Vera u zoni rata, deo I | Jul 9
- 8 Vera u zoni rata, deo II | Jul 16
- 10 Spavanje u crkvi | Jul 23
- 12 Obraćanje posle pogreba | Jul 30
- 14 Središte mog dana | Avgust 6

- 18 Propovedanje ubicama, deo II | Avgust 20
- 20 Oprostiti neoprostivo, deo I | Avgust 27
- 22 Oprostiti neoprostivo, deo II | Septembar 3
- 24 Život se vraća | Septembar 10
- 26 Deca genocida | Septembar 17

RUANDA

- 16 Propovedanje ubicama, deo I | Avgust 13

IZVORI

- 28 Program trinaeste Subote | Septembar 24
- 30 Vaša darovanja na delu
- 31 Izvori

 = Priče koje su posebno zanimljive tinejdžerima

Vaša darovanja na delu

Pre tri godine vaša darovanja iz 13. Subote pomogla su da se izgradi smeštaj za profesore i oženjene studente na univerzitetu Istočne Afrike, u Baratonu u Keniji. Vaša darovanja takođe su pomogla izgradnju školskih učionica za decu

koju pohađaju istoimenu međunarodnu osnovnu školu, koja se nalazi na univerzitetskom kampu. Hvala vam što nesebično podržavate misiju Hrišćanske adventističke crkve!

Dragi vođo subotne škole,

Ovog tromesečja predstavimo vam Istočnocentralnu afričku diviziju (ICAD) u kojoj se nalazi Burundi, Demokratska Republika Kongo, Eritreja, Etiopija, Kenija, Republika Džibuti, Ruanda, Somalija, Južni Sudan, Uganda, i Tanzanija. U ovoj diviziji živi više od 360 miliona ljudi, uključujući i više od tri miliona adventističkih hrišćana, koji čine odnos od 1 adventiste na svakih 115 ljudi.

Naša darovanja u trinaestoj suboti biće upotrebljena za Ruandu i Južni Sudan. Obe države prošle su kroz ogromna razaranja tokom ratova vođenih, među kojima je onaj u Ruandi bio veoma krvav. Videćete da su mnoge priče i iskustva iz ovog tromesečja protkana opisima kroz šta su sve ljudi prolazili, i kako im je Bog pomogao da prežive. Molim vas, upoznajte se sa materijalom i pričama, pre nego što izađete za propovedaonicu u subotnoj školi.

Prva priča na koju ćete naići pod naslovom »Bog i pištolji« je neobična, i govori nam o jednom zanimljivom iskustvu kroz koje sam lično prošla, dok sam prikupljala priče i slike iz Južnog Sudana.

Mogućnosti

Ovog tromesečja darovi trinaeste Subote pomoći će:

- Izgradnju spavaonica i trpezarije na Adventističkom univerzitetu u Centralnoj Africi u Ruandi.
- Izgradnju sloništa za »ovčice« u centralnoj adventističkoj crkvi u Jubi u Južnom Sudanu.

S' vremena na vreme, neko me zapita, da li su ove misionijske priče zaista istinite. Uveravam vas, da je svaka priča objavljena u ovom časopisu doslovno istinita, i da sam u većini slučajeva upoznala i razgovarala sa određenom osobom o predmetu priče. Neke priče bile su odgovor na pitanje zašto Bog uvek ne odgovora na naše molitve. Istina je da Bog ne odgovara na naše molitve na način na koji bismo to želeli, ili u vreme kada bismo to želeli. Međutim, znamo da On čuje i odgovara na naše molitve na način i u vreme za koje smatra da je najbolje za nas. U međuvremenu, iskustva iz ovih priča nas hrabre, jer nam jačaju veru i pospešuju nadu.

Naročito delovanje

- Besplatni misionijski DVD sa pričama / iskustvima iz adventističke misije.
- Misionijske priče iz zemalja koje su predstavljene u ovoj diviziji GK možete »skinuti sa neta« www.adventistmission.org/dvd.
- Više informacija i aktivnosti: U odeljku »IZVORI« iz ovog časopisa možete naći korisne informacije i neophodne veb-sajtove. Jedan zanimljiv sajt je pod imenom »Naša Afrika«. Na tom sajtu možete videti nekoliko video zapisa koje su mladi ljudi osmislili, u želji da predstave svoje zemlje. Toplo vam preporučujem da posetite stranicu iz Ruande na veb-sajtu www.our-africa.org/rwanda.

Hvala vam za posvećenost misiji Hrišćanske adventističke crkve, što podupirete braću i sestre širom sveta, ohrabrujući ih da učestvuju u misiji Crkve.

Želim vam obilje božijih blagoslova,

Urednik časopisa *Džina Valen*

Pištoľji i Bog

Džina Valen

Čula sam da Južni Sudan može da bude opasno mesto, međutim, znala sam, da sam u Božjoj misiji, i da je bilo važno da posetim našu adventističku braću i sestre. Došavši u glavni grad Jubu, ubrzo sam se srela sa Jirli Simonom, našim video producentom, angažovanim u misionom televizijskom programu Misija 360.

Nekoliko narednih dana, proveli smo razgovarajući sa ljudima širom Južnog Sudana, slušajući njihove zanimljive priče i iskustva, kako je Bog delovao u njihovim životima. Iz bezbedonosnih razloga, svi razgovori vođeni su u misionom centru*.

Kratak obilazak

Poslednjeg dana, Jirli i ja pitali smo, da li bismo mogli da odemo u Jubu, napravimo kratak obilazak grada i neku sliku. Napravljen je dogovor, angažovan je vozač i u pratnji lokalnog pastora, otišli smo se u ovu ekskurziju. Dr Fesaha

* Južni Sudan kao deo divizije GK HAC-a je pridodat i potpada pod direktnu upravu ICAD-a

Cegaje, direktor službe zdravlja ICAD-a bio je takođe sa nama.

Rečeno je da slike diskretno slikamo koristeći radije mobilne telefone nego velike profesionalne kamere. Vozeći se po Jubi, primetili smo mnošto vozila U. N. Mnoge državne zgrade bile su opasane visokim ogradama od bodljikave žice.

Prešavši reku Nil na jedinom mostu u Jubi, Jirli i ja neprestano smo upotrebljavali foto-aparate. Stigavši na drugu stranu, zaputili smo se prema adventističkom centru.

Vojnici čekaju

Na kontrolnom punktu, vojnici koji su tamo stajali zaustavili su nas i zatražili da izađemo iz kola, da uđemo u neku dvosobnu improvizovanu baraku.

Kada su nas uveli u prvu prostoriju, vojnici su nam rekli da stanemo pored stola i da na njega stavimo svoje mobilne telefone i sve ono što nosimo sa sobom. U tom trenutku, počeli su da viču na svom jeziku na nas. Ne znajući o čemu je reč, tiho sam se u sebi molila. Kad se nađete u takvoj teškoj situaciji, obično vam prva misao bude, ako je ovo kraj, i ako ću sada biti ubijena, kako će moji najmiliji znati da sam svoje poslednje misli uputila njima.

Ispitivanje

Nekoliko vojnika se okrenulo prema Jirliju i meni postavljajući pitanja: Ko smo? Šta tamo radimo? Zašto slikamo?

Da li smo novinari? Gde su naši akreditivi? Izvadili smo naše misionarske akreditive izdate od strane Generalne Konferencije. Bacivši ih na sto, vojnik je povikao na nas rekavši da je to potpuno bezvredno. Zatražio je naše pasoše. Pruživši mu pasoše, krajičkom oka, prijetila sam u susednoj prostoriji nekoliko vojnika koji su do zuba bili naoružani.

»Da li će nas sada streljati«, pitala sam se.

»Gospode tvoja sam«

Opet sam se u sebi brzo pomolila, i istog trenutka osetila olakšanje. Bila sam u miru Gospodnjem spremna, kakva god je sudbina stajala preda mnom, a onda sam čula tihi glas: »Moli se za ovog čoveka.«

»Gospode, pokaži mi kako.« U mislima sam odgovorila.

Tihi, Božanski glas je nastavio: »Ako ti sad ne budeš njemu iznela istinu, ko će to učiniti?«

»Pa to je istina«, pomislila sam. »Kakve prilike ima ovaj čovek da čuje istinu o Isusu, ako mu je sad ne otkrijem?«

Pogledala sam unaokolo. Situacija u kojoj su bili ovaj čovek i njegovi vojnici bila je jadna. Živeli su od danas do sutra, boreći se, ubijajući. Kakvu nadu su ikada imali?

»O, Gospode, Ti me povedi.«

»Ovo je dobro«

Setila sam se, da u ruksaku uvek sa sobom nosim nekoliko sitnih pokončića i neke manje traktate. Brzo sam odvojila 5 hemijskih olovaka sa adventističkim misionarskim logoom, i zgrabila traktat pod nazivom »Kada sloboda umre«.

A, onda je na moje opšte čuđenje, jedan vojnik ušao u prostoriju i vratio nam mobilne telefone. Iskoristila sam tu priliku da vođi pružim olovke i traktat.

»Oh, ovo je dobro«, rekao je.

Pružajući mu traktat, rekla sam: »Želećete da pročitate ovaj traktat, jer se u njemu nalazi opis skorašnjih događaja.«

Prihvatio je traktat. A, onda sam ga upitala da li mogu da se pomolim za njega.

»Da«, odgovorio je.

»Kako se zovete, upitala sam ga?«

»Vilson«.

»Vilson?«

»Da, Vilson«.

Onda sam se pomolila za Vilsona, za njegovu porodicu, njegove vojnike, njihove porodice i za mir u državi.

Posle molitve, mogla sam da vidim suze u njegovim očima, dok mi je pružao ruku zahvaljujući se. Bili smo slobodni. Mogli smo da idemo.

»Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a, ako ko izgubi dušu svoju Mene radi, naći će je.« (Matej 16, 25) 🌐

Brze činjenice

- Južni Sudan je stekao nezavisnost 2011. godine.
- Od 2011. godine zemlja je u neprekidnim ratovima.
- Južni Sudan predstavlja jednu od jezički najraznovrsnijih zemalja sveta, sa nekoliko stotina jezika i jezičkih grupa.
- Južni Sudan je pretežno hrišćansko područje, sa izrazito plemenskom strukturom vlasti, dok je Sudan na severu uređen prema šerijatskim islamskim zakonima.

Vera u zoni rata, deo 1.

JUŽNI SUDAN | Jul 9

Pastor Mark Iga Mona

Reč urednika: U narednom iskustvu, pastor Mark Mona, predsednik Gornjeg velikog misioniskog sudanskog polja, iznosi svoje životno iskustvo koje je doživeo usred građanskog rata u gradu Malakali, u kome je bila smeštena oblasna kancelarija Gornjeg sudanskog polja. Dodatne informacije, kao i slike možete pogledati na sajtu <http://bit.ly/Malakal>.

U decembru 2013. godine, otišao sam iz Malakale u Ruandu, u kojoj je Istočno-centralna afrička divizija organizovala Biblijsku konferenciju. Dok sam bio tamo, čuo sam da su izbili neredi u Jubi, kada se 15. decembra potpredsednik vlade oštro suprotstavio predsedniku države. Njihovi sledbenici međusobno su se zavadili, i mnogi ljudi su tada stradali. Tako je otpočeo građanski rat.

Rat je 24. decembra zahvatio i naš grad. Moja porodica tada je bila tamo. Tih dana, bili su prinuđeni da noću spavaju ispod kreveta, krijući se od unakrsne vatre. Pobunjenici su držali pod svojom vlašću polovinu grada. A, onda je vlada poslala vojsku da povрати okupirani deo grada.

Vrativši se u Južni Sudan u Jubu, čeznuo sam da što pre stignem do svoje porodice, do supruge i svoje troje dece. Avionom UN-a doleteo sam iz Jube u Malakali 13. januara 2014. godine. Grad je bio opustošen. Nikoga nije bilo u gradu. Nije bilo vozila po ulicama, osim nekoliko vladinih vozila. Kako da stigem do svoje kuće?

Našao sam jednog čoveka da mi pomogne i da me preveze, do žene i dece. Našavši ih, žive i zdrave, razmišljao sam samo o tome kako da napustimo

Misionske informacije

- Pridodata teritorija Južnog Sudana je organizovana 2015. godine i pripada Istočno-centralnoj afričkoj diviziji GK HAC-a.
- U ovoj oblasti nalaze se: Veliko Bahr el Gazal polje, Veliko Ekvatorija polje i Veliko gornje nilsko polje.
- U Južnom Sudanu postoji 59 adventističkih crkava sa 24.092 krštenih vernika.

kako zahtevaju od naših domaćina da nas predaju, da nas ubiju. Međutim, naš domaćin, njegova supruga i kćer stajali su štiteći nas svojim telima, govoreći da smo hrišćani, vernici crkve.

Rano ujutro, naš domaćin Metju nas je svojim kolima i odveo do baze U.N-a. Duž celog puta, mogli smo da vidimo na desetine leševa. Zahvaljivali smo Bogu što nam je poštedeo živote. 🌍

Nastavak naredne sedmice

grad. U dva sata po ponoći, pobunjenici su ponovo zaposeli grad.

Moja supruga, deca i ja smo proveli naredna puna 3 dana i noći ispod kreveta, moleći se Bogu za zaštitu. A, onda je četvrtog dana popodne, jedna vernica crkve, koja pripada istom plemenu kao i pobunjenici, došla da nas obiđe da sazna da li smo živi, i da da nam pruži pomoć.

Rekla nam je da odemo u bazu U.N-a. Objasnili smo joj da tamo sami ne možemo da odemo, jer će nas na nekoliko mesta vojnici sigurno zaustaviti, a mi ne znamo jezik pobunjeničkog plemena. Odlučila je da pođe sa nama preko opasne teritorije. Uzeo sam svoj laptop i nešto malo odeće i krenuli smo.

Prolazeći pored misionske kancelarije, video sam kako pobunjenici sve nose, uzimajući opremu, lomeći stvari pred sobom. A, onda su celu zgradu digli u vazduh. Ništa nisam smeo da kažem, jer su svi bili do zuba naoružani.

Te noći spavali smo u domu ove naše sestre i njenog supruga. Tokom noći, mogli smo da čujemo njihove susede

Ratne izbeglice doručuju ispred svojih koliba u kampu raseljenih lica u Južnom Sudanu.

Vera u zoni rata, deo 2.

JUŽNI SUDAN | July 16

Pastor Mark Iga Mona

Kada smo stigli u bazu U.N-a, videli smo da je većina naših vernika bilo tamo. Napravili su nam malo prostora da se koliko toliko smestimo.

Registrovali smo se u kampu. Dali su nam bonove za obroke. Kada su došli ljudi iz Svetskog programa za hranu, pokazali smo im bonove koje smo dobili i dali su nam pšenice, ulja i soli, i tako pomagali da preživimo. U. N su nam takođe dali nešto hrane, međutim, nedovoljno. Voda nam je, takođe, predstavljala problem. Pošto smo se snabdevali vodom samo sa reke Nil, svaka porodica dobila je kantu od 20 litara vode, za sve potrebe u toku dana (piće, kuvanje, kupanje).

U ratnim sukobima izgubili smo nekoliko braće i sestara. Neki su bili ubijeni u Malakali, a neki u Jubi.

Posle dva meseca provedena u kampu, uspeli smo da uspostavimo vezu sa južnosudanskom misionском kancelarijom, i razgovarali sa predsednikom, pastorom Klementom, koji je posredstvom U.N-a uspeo da nas ubaci u avion za Jubu.

Sada živimo u Jubi i delujemo iz kancelarije Velikog gornjeg polja Nila.

U ratnim sukobima izgubili smo nekoliko braće i sestara. Neki su bili ubijeni u Malakali, a neki u Jubi. Ostali vernici su se rasuli, neki su otišli u Etiopiju, drugi u Keniju, Ganu, Sudan ili u izbegličke kampove. Uspeli smo da uspostavimo kontakte samo sa onima u

Brze činjenice

- Južni Sudan zauzima teritoriju od 644.329 km².
- Jula 2015. godine, procenjeno je da ovu državu naseljava 12.042.910 ljudi.
- Prosečna starost stanovništva je 17 godina.
- Među mnoštvom etničkih grupa koje žive u Južnom Sudanu, najbrojnija je grupa Dinka sa 35,8%, zatim Nuer sa 15,6%.

Etiopiji i Sudanu. Naša kancelarija funkcionise i u ovim otežanim uslovima od skromnih desetaka naših vernika, koji na svakom koraku iskazuju zajedništvo i brigu. Na kraju 2014. godine, naša oblast HAC-a imala je 7.369 vernika.

Molimo se da mir ponovo zavlada u našoj zemlji, da možemo da se vratimo u Malakali. Sve tri naše adventističke škole bile su opljačkane i porušene. To su neki izazovi sa kojima ćemo se suočavati, kada se mir povrati. Naši vernici se sada okupljaju ispod drveća.

Vlasti Južnog Sudana i pobunjenici potpisali su neki preliminarni protokol o miru, spremni su na kompromise. Molimo se da mir zaista uskoro zavlada. Uz Boga, ništa nije nemoguće. On će intervenisati i doneti mir, nadam se, sledeće godine.

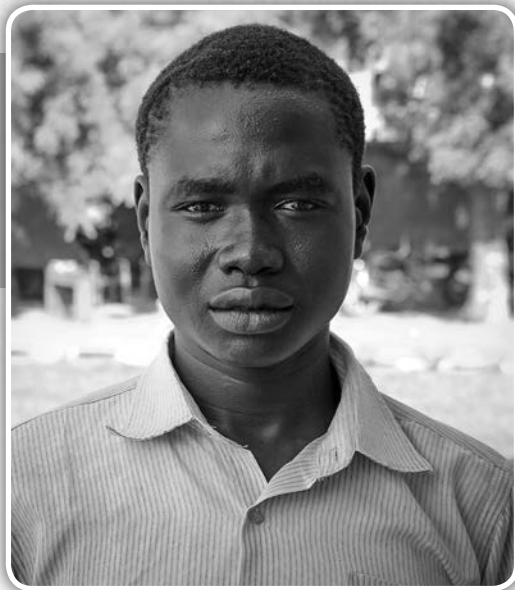
Ovde u Jubi, imamo crkvu u kojoj možemo da se okupljamo na bogoslužnja. Međutim, naša deca nemaju svoj prostor za bogoslužnje (subotnu školu, izviđačke i druge omladinske aktivnosti), tako da su primorana da se i ona okupljaju pod drvećem.

Vaša darovanja iz trinaeste Subote obezbediće »sklonište za ovčice« - jednostavnu, ali vrlo značajnu prostoriju, u kojoj će deca moći da se okupljaju.

Hvala vam za obilna misionska darovanja. Ona zaista doprinose da se napravi ogromna razlika, posebno u životima naše dece koja su već duže vreme pod stresom zbog ratnog stanja u našoj državi.

Dok se u Malakali ne uspostavi mir, pastor Mona radi u ovom privremenom uredu, koji se nalazi u kampu u Jubi.

Spavanje u crkvi

David Akena

»**A**ko želiš da ideš u tu crkvu, bićeš izbačen iz kuće«, rekao je Davidov otac. »Nisi me poslušao, ipak si otišao iako sam ti bio zabranio, ne možeš više ostati ovde; idi!«

David, šesnaestogodišnji pomoćnik u katoličkoj crkvi, družio se sa svojim prijateljem Otom, koji mu je govorio o istini i o Suboti.

»Zašto ne dođeš u moju crkvu«, pitao je Oto, »i vidiš o čemu je reč?« Ne rekavši svojim roditeljima, David je jedne Subote otišao sa Otoom u njegovu crkvu. Toliko mu se svidelo, tako da se pripremio da dođe i naredne Subote.

Međutim, tada je nastao sukob, zato što je njegov otac želeo da David tog dana radi u bašti. David mu je rekao da ne može da radi u bašti, jer toga dana odlučio je da ide u crkvu. Otac je Davidu zapretio izbacivanjem iz kuće, ukoliko ga ne poslušaju i ipak ode u

crkvu. Drugom prilikom, Davidov otac je ljutito izjavio: »Ja sam lovac, i kad donesem meso ulovljenih životinja, želim da cela porodica jede. Ja znam da adventisti ne jedu meso nekih životinja, zato ne želim da moj sin ide u crkvu koja ograničava ljude!«

Te subote, David nije otišao sa Otom u adventističku crkvu, jer se uplašio reakcije svog oca. Međutim, već naredne Subote, oba druga bili su zajedno na bogosluženju.

Spavanje u crkvi

Tada ga je otac izbacio iz kuće. David nije imao kuda da ode, osim, što je najlogičnije u crkvu. Tamo je prespavao tri noći. Odatle je išao u školu ujutro i popodne učio sa drugovima. Kada je lokalni starešina saznao za Davidovu situaciju, posavetovao se sa oblasnim pastorom, i ova dva čoveka dogovorila su sastanak sa Davidovim ocem. Želeli su da mu predоче da put kojim David ide je najbolji put

za mlade ljude, i da će se pokazati da je David njegov najbolji sin. Nažalost, gospodin Akena nije se pojavio na sastanku. Uz sve to što se dešavalo u Davidovom životu, nastalo je vreme kraja školske godine, tako da je imao i dodatne stresove oko učenja. Međutim, dobro je prebrodio prepreke. Vernici crkve brinuli su o Davidu, dovodeći ga često u svoje domove. Vremenom je očev gnev malo utihnuo, ali, ni dalje nije znao šta da radi sa sinom.

»Najpre je majka popustila, zbog svoje majčinske ljubavi prema sinu«, kaže David.

Porodica je smatrala da je David zaveden adventističkom naukom, i niko mu iz šire porodice nije pružao podršku. Gospođa Akena je odlučila da upiše Davida u privatnu internatsku srednju školu, nedaleko od njihovog doma. Gospodin Akena nije želeo da plaća školarinu za svog sina, međutim, gospođa Akena snašla se za plaćanje školarine.

Nada iz biblijskih obećanja

U tim teškim trenucima, Oto je poslao nekoliko biblijskih tekstova Davidu, koji su ga hrabрили. Osećao je spokoj kada je čitao biblijske tekstove (Matej 10, 28-31) shvatajući da kad se Bog brine za male vrapce, koliko će se više brinuti za njega. Ideja da Bog zna čak i broj dlaka u kosi na njegovoj glavi, hrabrila ga je.

David je dolazio kući za vreme raspusta i praznika. Razgovarao je sa svojim sestrama o religiji, i na njegovo zadovoljstvo, obe devojke na kraju su bile kršćane. A, onda se priča opet počela ponavljati. Gospodin Akena ih je izbacio iz kuće. One su zatim, takođe išle da spavaju i žive kod braće i sestara iz crkve. Kada su

Misionske informacije

- Mnogi ljudi bivaju lečeni u adventističkoj klinici Munuki koja se nalazi u Jubi.
- Deca vernika za vreme bogoslužjenja nemaju odgovarajuće mesto za organizovanje svojih bogoslužjenja i raznih aktivnosti, pa se zato često okupljaju ispod drveća.
- Vaš dar trinaeste Subote pomoći će da se izgradi »sklonište za ovčice« za ovu decu.
- Za dodatne informacije o misionkim aktivnostima, možete pogledati misionki DVD na veb-sajtu <http://bit.ly/missionspotlight>

pitali Davida zašto mu je toliko važno da bude deo Adventističke crkve. Zašto to čini, kada je zbog toga odbačen od roditelja. Odgovorio je biblijskim stihom, (Matej 10,39) »Koji čuva dušu svoju, izgubiće je; a koji izgubi dušu svoju Mene radi, naći će je.«

»Shvatio sam da ova Crkva propoveda pravo Jevanđelje«, kaže David. »Bog nam je dao svoju Subotu da je svetkujemo. Takođe je rekao svojim učenicima da krenu u svet, da propovedaju svima i da ih krštavaju. Zato što želim da širim ono što sam pronašao i saznao, odlučio sam da postanem pastor.«

»Obraćenje posle pogreba«

Florens Kolok

»Zaista sam srećna«, rekla je Florens Kolok iz Jube. »Srećna sam zato što sam ostala bez posla! Da nisam izgubila posao, ne bih upoznala Boga. Bila sam uvek toliko zauzeta, nisam imala vremena nizašta. posle radnog vremena, išla bih na sastanke ili putovanja. Nisam imala vremena za Bibliju ili za molitvu. Kada sam ostala bez posla, imala sam vremena za Gospoda- vreme za proučavanje i molitvu.«

Florens, je udovica od 60 godina sa oženjenom decom. Kada je bila mlađa, bila je izbeglica u Keniji i Ugandi. Kasnije, studirala je i proučavala Bibliju na baptističkom univerzitetu i stekla diplomu iz agrikulture i nutricionizma. Radila je i kao predavač u školi i za nekoliko nevladinih organizacija, među kojima je bila i katolički humanitarni centar, kao nutricionista

U Južnom Sudanu držala je seminare ženama o zdravoj ishrani i opštem zdravlju, kao i savete kako da povećaju svoje prihode. Radila je društveno

koristan rad za zajednicu i u organizaciji »Spasimo decu«. Njen poslednji posao bio je 2013 godine, kada je radila za vladu Južnog Sudana, kao predsedavajući odbora za izgradnju i razvojne fondove. Ta kancelarija je bila zatvorena 2013. godine, omogućujući joj da malo uspori tempo svog života i pronađe vreme za Boga.

Pitanja na sahrani

Jednog dana, Florens je prisustvovala pogrebu jedne svoje prijateljice. Pastor je rekao ožalošćenima da se ne brinu, jer je žena već stigla u Raj, posmatrajući i sažaljevajući prisutne na groblju.

»Ove pastorove reči mi nekako nisu najbolje zvučale«, priseća se Florens. »Ako je ona već sa Isusom, zašto je onda potreban Njegov ponovni dolazak?«

Florens je otišla svojoj kući da prouči, šta je Biblija govorila o smrti. Oktobra 2014. godine, odlučila je da istražuje istinu. Imala je rođaka koji je bio adventista, i seća se, da je uvek, kad god bi ga srela, govorila da je zaveden nekom starom religijom. Kada je Florens proučavala Bibliju, Gospod je taknuo njeno srce, otkrivajući joj stihove koji govore o stanju mrtvih, kao i o Suboti.

Odlazak u adventističku crkvu

Pozvala je svog rođaka, i rekla mu da želi da dođe u njegovu crkvu. Pitala ga je kada počinje bogoslužnje.

Dok je bila u crkvi, Florens je čula najavu za seriju evanđeoskih predavanja. Odlučila je da dolazi na te sastanke. Tokom te evangelizacije, dobila je odgovore na sva svoja pitanja. Odlučila je da se krsti i pre kraja evanđeoske serije predavanja. Sada, Florens služi kao vođa službe za sestre u svojoj crkvi.

Njena deca bila su vernici Pentakostalne crkve. Nisu mogla da shvate kako je mogla da bude toliko zbunjena, da ode u Adventističku crkvu. Međutim, kada su sami dublje proučavali Bibliju, došli su takođe u Adventističku crkvu i uskoro bili kršteni.

»Imam Isusa«

»Sada sam drugačija nego što sam nekad bila«, kaže Florens, »Često sam umela da budem veoma drska i nepristojna u razgovoru sa ljudima. Međutim, Bog je umirio moje srce, i prijatelji mi sada kažu da sam postala drugačija, da sam blaža. Ja kažem: »To je zato što je Isus u meni. Biblija je sada moja svakodnevna literatura, ali volim i crkvenu literaturu poput – Čežnje vekova.«

Pored promene u ponašanju, Florens je doživela i velike promene u svom zdravlju. Ona je dijabetičar, i često je bila bolesna i slaba, a nekoliko puta se i onesveščivala. Sada se oseća mlađom, a njeno zdravlje se vraća. Florens ove promene dovodi u vezu sa svojim novim načinom života, i novim zdravstvenim navikama. Ranije je bila zavisna od kafe, pijući po nekoliko šoljica dnevno što u kancelariji, što u kući. Jela je i dosta

Brze činjenice

- Oko 83% populacije živi u kolibama od trske i blata, koje se zovu »tukeli«. Te seoske kuće su uglavnom bez prozora, sa visokim krovovima od trske.
- Nimule, mali ali veličanstveni nacionalni park dom je skoro izumrlih belih nosoroga, kao i najveće populacije nilskih konja, ugandskih antilopa, bufala i slonova.
- Prva beba rođena u Južnom Sudanu 9 jula - na dan kada je država stekla nezavisnost, je dečak po imenu »Nezavisnost« u znak sećanja na osnivanje nove nacije.

mesa, a sada je njena ishrana postala vegetarijanska, pružajući joj mnogo više zadovoljstva. Prvi put posle 15 godina, nivo njenog šećera u krvi je pod kontrolom.

Njen doktor želeo je da sazna šta se to dogodilo. Ona kaže, da su sva ta poboljšanja u njenom zdravlju, zapravo rezultat toga što se zdravije hrani i pije dosta vode. »Sada znam istinu«, kaže ona svakome ko želi da posluša.

Pastor Ilija Ibrahim smatra da je crkva blagoslovena zbog uticaja koji Florens vrši. Međutim, u toku 2014. godine, crkva je morala da se preseli na novu lokaciju, jer je teško u katoličkom okruženju pronaći mesto za adventističku crkvu. »Ovdašnjim ljudima potrebna je Božija reč, da pronađe svoje mesto u srcima ljudi, kao što je pronašla u mom. Potrebne su nam molitve i podrška Crkve širom sveta, da nam Bog da silu i mudrost.«

Središte mog dana

JUŽNI SUDAN | Avgust 6

Maurin Edvard

»Nikada nisam bila loša osoba«, objašnjava Maurin Edvard iz Jube. »Bibliju nisam čitala, osim za Božić. Međutim, kada sam otkrila radio stanicu – 94.0 Spasenje FM, počela sam da započinem svaki novi dan čitanjem Biblije.«

Preslušavajući različite radio stanice, najpre je našla muziku koja joj je privukla pažnju, na radio-stanici koja je počela da emituje svoj program 2012. godine. Zatim počela je da sluša i druge duhovne poruke. Zainteresovana onime što je slušala, pozvala je radio-stanicu, koja je u vlasništvu Adventističke crkve i razgovarala sa producentom. Pitala ga je kako može više i potpunije da upoznaje istine iz Svetog pisma.

»Nastavila sam redovno da slušam 94.0, i to je postalo središte mog dana. Maurin posebno voli »program subotne škole« i »svakodneвне duhovne misli«.

Jednog dana, producent radio-stanice nazvao je Maurin, i pozvao na rođendan povodom obeležavanja godišnjice rada ovog medija. Prepoznajući glasove koje je redovno na radiju slušala, upoznala je ljude, osećajući se vrlo prijatno među njima, razgovarala je uživo sa njima.

Neobičan poziv

U razgovoru, producent je pozvao Maurin da dođe sa ekipom iz radio-stanice u centralnu adventističku crkvu u Jubi, prve naredne Subote.

»Bogosluženje u Subotu«, Maurin je ponavljala naglas. To joj nekako nije bilo logično. Ona je uvek išla na bogosluženja nedeljom.

Izvinivši se, odbila je predlog, ali je osoblje radio-stanice izjavilo da će se moliti za nju. Pa ipak, Maurin nije mogla da prođe pored činjenice, da su ovi ljudi zaista pokazivali interesovanje i brigu za nju. Na kraju, taknuta njihovom dobrotom i skromnošću, odlučila je da ih posluša.

U crkvi, svi su delovali srećno, uživajući u subotnom bogosluženju. Nakon te prve Subote, počela je redovno da dolazi u crkvu, u »razred radosti«, razred za početnike koji žele da proučavanju i bolje upoznaju Bibliju.

Ojačana biblijskim obećanjima

Ubrzo je Maurin bila uključena u aktivnosti sa drugim vernicima, išla u posete bolesnicima, i druge aktivnosti. Uskoro izjavila je pastoru da želi da bude krštena. Nakon proučavanja osnovnih biblijskih istina, krstila se u septembru 2015. godine. Iako je nekad bila povučena i sramežljiva, danas propoveda po bolnicama i zatvorima.

Jednom, kada je bila zamoljena da propoveda u zatvoru, bila je toliko uplašena, da nije znala šta da kaže, o čemu da im govori. Pala je na svoja kolena i rekla: »Gospode, treba da propovedan naredne Subote u zatvoru, a ne znam šta da kažem. Uzela je svoju Bibliju, pročitala je nasumice otvoreni tekst: »A ja rekoh: Oh Gospode, Gospode, evo ne znam govoriti, jer sam dijete. A Gospod mi reče: Ne govori: dijete sam; nego idi kuda god te pošljem, i govori što ti god kažem.« (Jeremija 1, 6.7)

Njeni strahovi bili su pobeđeni. Usmerila se na ono što će propovedati i sve je proteklo u najboljem redu.

Uticao male radio-stanice

Vilijam Aruna Okumo, producent 94.0 Spasenje FM, smatra da je trebalo biti veoma hrabar poput Maurin, i učiniti sve što je uradila. Njena hrabrost, ojačala je osoblje radio-stanice u saznanju da čine pravu stvar za ljude koji slušaju poruke iz Biblije.

Gospodin Akumo kaže, da otkad je Maurin došla u radio-stanicu, osećajući se vrlo prijatno među njima, poput člana porodice, njihov uticaj na lokalnu zajednicu je postao značajniji, jer promovisu moralne, ljudske, porodične vrednosti, koje su nažalost u našem

Misionske informacije

- Pogledajte fejs-buk stranicu radio stanice 94 Spasenje FM Juba na veb-sajtu <http://bit.ly/salvationradiojub>.
- Da biste dobili dodatne informacije o aktivnostima Adventističke crkve u Južnom Sudanu, pogledajte članak u časopisu *Adventist Rivju* »Adventisti u Južnom Sudanu žele da budu ambasadori mira«, na veb-sajtu <http://bit.ly/adventistsinsudan>.

užurbanom vremenu skoro zaboravljene vrednosti.

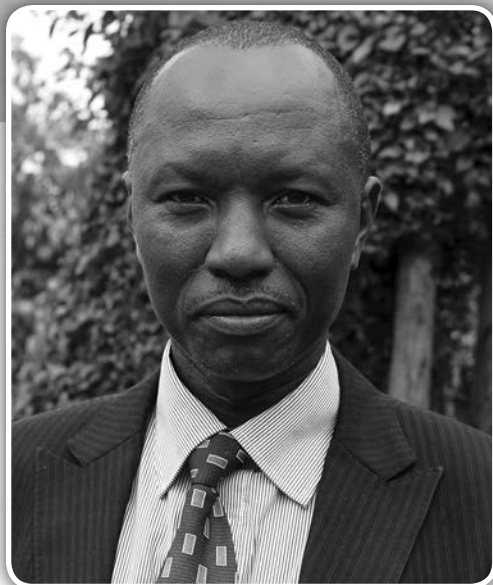
Juba, grad na Belom Nilu, je glavni grad Južnog Sudana, kao i centar pokrajine, jedne od deset pokrajina koje sačinjavaju Južni Sudan. Danas u njemu živi 400.000 ljudi.

Zgrada radio-stanice 94.0 Spasenje FM, koja se nalazi u Adventističkom misionarskom centru je jedinstvena i skromna. Studio se nalazi u jednom kontejneru, čiji su zidovi obloženi dušecima zbog bolje izolacije zvuka. Oni emituju svoj program od 6.00 ujutru do 10.00 uveče. Talasi ovog radija nažalost ne pokrivaju celu teritoriju grada. Njihov domet je maksimalno do 30 kilometara.

Ove naizgled velike prepreke, ne zabrinjavaju Maurin i ostalo osoblje radio-stanice. Ona kaže: »Kada volite Boga, šta god želite da činite za Njega, najpre potražite Njegovu mudrost i silu, i dobićete sve odgovore koje ste tražili.«

Propovedanje ubicama, deo 1.

RUANDA | Avgust 13

Fodidas Ndam Mugabe

ni pomišljao da će mu ta išarana Biblija pomoći da preživi i spase se za vreme stravičnog genocida u Ruandi, tokom 1994. godine, kada mu je, Božijom promišlju, bilo dato da propoveda svojim ubicama.

Svojim rečima, opisuje šta se tada dogodilo:

Kopao sam svoj grob

»Pre nego što su hteli da me ubiju, ubice su odlučile da iskopam sam svoj grob. Počeo sam da kopam sebi grob. U sebi sam se molio. 'Gospode, verujem da možeš da me oslobodiš. Možeš da me zaštitiš od ovih ljudi. Setio sam se da sam propovedao o Danilu u lavovskoj jami, i o tome kako si spasao Misaha, Sedraha i Avdenaga iz užarene peći. Da li si isti, moćni Bog? Možeš mi sada pokazati. Molim te, daj mi tu veru.«

Nadao sam se da će Bog da mi pokaže način kako da pobegnem odatle, ili da će poslati vatru sa neba. Međutim, Bog je odgovorio na potpuno drugačiji način nego što sam očekivao.

Dok sam tako kopao svoj grob, jedan od ubica uzeo je moju Bibliju i zagledao. Primitivši da je sva išarana i podvučena, pitao me je šta oznake znače, i to različite boje?

»To su moji omiljeni stihovi«, odgovorio sam.

Beleška urednika: Ovo je prvo iskustvo, priča iz serije velikih priča o oprostjenju, ispričana od strane ljudi koji su preživeli genocid u Ruandi, za vreme rata 1994. godine. Molimo vas da budete svesni da su ova iskustva stvarna i istinita.

Fodidas – čije ime znači »Ja slavim Boga«, rođen je u adventističkoj porodici u malom planinskom selu u Ruandi. Od svojih najranijih dana, Fodidas, je pokazivao odlike vođe i posvećenosti Božijoj reči. Bio je aktivan u školi, član izviđačkog društva i deo adventističke omladine. Postao je odgovoran za duhovni život svojih vršnjaka, propovedajući svaki dan na juturnjim duhovnim sastancima.

Tokom godina, njegova Biblija postala je toliko išarana i podvučena, da skoro nije postojala nijedna stranica koja nije bila nečim obeležena. Fodidas nije

Zainteresovan onim što sam rekao, počeo je da čita neke podvučene stihove. »Jesi li sve ovo pročitao«, pitao je, iskazujući nevericu na licu.

»Da, jesam«, odgovorio sam. Mogao sam da primetim da je taj čovek imao neko saosećanje prema meni.

Okrenuvši se prema svom pretpostavljenom, rekao je: »Ljudi, znam da ćemo da ubijemo ovog čoveka, ali molim vas, dozvolite mi da mu pomognem da kopam sa njim!«

Vođa je klimnuo glavom, i čovek je uskočio u rupu i počeo da kopa sa mnom. »Gospode, molim Te, ovaj grob će sada biti brže iskopan, učini nešto!«

Bog je imao plan

Bog je imao plan, međutim, ponekad mi pokušavamo da navedemo Boga da deluje na način onako kako bismo mi želeli, umesto da se u poverenju oslonimo na Njega.

Na moje potpuno iznenađenje, kada smo završili kopanje groba, ovaj čovek je rekao: »Zašto bismo iskoristili ovaj grob za ovog čoveka koga i ne poznajemo? Pustimo ga da iskopa drugi grob blizu puta. Ovo je naše polje, zašto bismo ga sahranjivali ovde?«

Vođa grupe se složio. Odlučili su da upotrebe iskopani grob za nekog čoveka koga su pre toga ubili. Tada je jedan vojnik iz grupe, ironično rekao: »Pre nego što sahranimo ovog čoveka, zašto se ne pomolimo za njega?«

Posmatrao sam dok se grupa okupljala oko groba, ubacujući telo mrtvog čoveka u grob i govoreći »Marijo, mati Isusova, primi ovog čoveka.« Kada su izgovorili ove reči, počeli su da zatrpavaju grob, koji je bio namenjen meni.

Jeza je prostrujala mojim telom i pomislio sam: »Gospode, ne dozvoli da

budem odvojen od ovih ljudi, pre nego što im išta kažem o Tebi. »Ovo su ljudi koji nikada nisu čuli za Tebe. Oni misle da mogu da se mole za nekog koga su upravo ubili. Mi, hrišćani smo delimično odgovorni, nikada im nismo, predočili, istinu o Tebi.«

Pošto su zemljom prekrili mrtvacu, krenuli smo do puta. Trebalo je da iskopam novi grob, kada je čovek koji je držao sve vreme moju Bibliju u rukama, pitao, da li može da je zadrži. Rekao sam: »Da.« Međutim, njegov nadređeni je rekao ne, ako hoće Bibliju, moraće da je plati.

Video sam da je Sveti Duh taknuo srce ovog čoveka, zamolio sam ga, ako može da mi da da pročitam nešto iz Biblije pre nego nastavim da kopam grob.

Čovek je bio uzbuđen i rekao mi da mogu, međutim, u tom trenutku jedan iz grupe se pobunio rekavši da sam ja neprijatelj, i da kao takav nemam pravo, bilo šta da im kažem.

Onda su počeli da se međusobno svađaju, jer su neki iz grupe želeli da čuju šta imam da im kažem, a drugi insistirali na tome da nemam šta da im kažem.

U trenutku, kada je svađa dostigla vrhunac, jedan među njima, koji je izgledao najstariji je rekao: »Zašto se svađamo oko nekog koga i ne poznajemo? Oni koji žele da ga slušaju, neka sednu i slušaju, ostali, neka pokriju uši. Ionako, kada završi to što ima da kaže, ubićemo ga.«

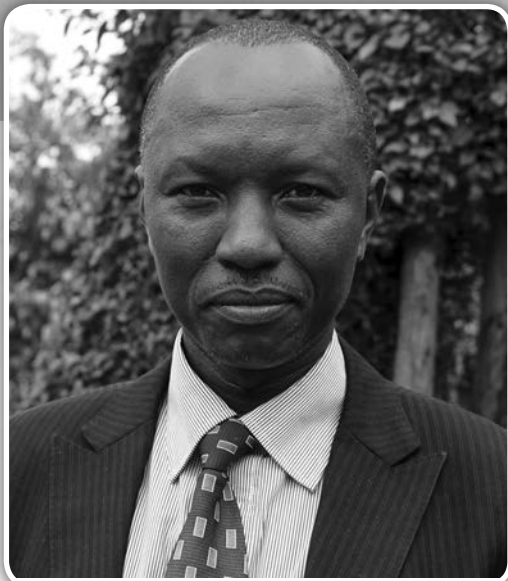
Seli su oko mene, a ja sam počeo da propovedam. 🌐

Nastavak naredne sedmice

Propovedanje ubicama, deo 2.

RUANDA | Avgust 20

Fodidas Ndam Mugabe

Dosadašnji tok priče: Fodidas je bio uhvaćen u toku ratnih sukoba u Ruandi od strane vojnika Hutu plemena koji su ga naterali, pre nego ga ubiju, da iskopa svoj grob. Dok je kopao svoj grob, jedan od vojnika koji ga je držao, zainteresovao za Fodidasovu Bibliju, i počeo da postavlja pitanja. Kada je grob bio iskopan, bio je upotrebljen da se u njega sahrani neko drugi. Pre nego što je počeo da kopa novi grob, ta grupa vojnika dozvolila je da joj se Fodidas obrati.

Najpre sam im se zahvalio za priliku da im se obratim. Zatim sam rekao: »Hvala vam što ste se pomolili za ovog ubijenog čoveka, međutim, trebalo bi da znate, šta Biblija kaže o stanju mrtvih. Da je jedina prilika da budete spaseni, vreme vašeg životnog veka, a ne pošto ste umrli. 'Jer živi znaju da će umrijeti; a mrtvi ne znaju ništa...' (Knjiga propovjednikova 9,5) 'Međutim, ja sad neću moliti da me vi pustite, već nastavljam da pro-

povedam, jer znam, iako me ubijete, doći će vreme, kada ću biti vaskrsnut.

Vi mislite da rat koji vodite protiv drugog plemena, isključivo rat između vašeg Hutu i mog Tutsi plemena. Među ljudima koje ubijate kao pripadnike drugog plemena, nalaze se i Božja deca. Vi smatrate da vodite plemenski rat, ali grešite. To je rat između Hrista i sotone. Vi smatrate da ubijate Tutse, međutim, ubijate i ljude koji su predali svoje živote Hristu, i postali deo Njegovog naroda, Njegova deca.

A, onda sam im pročitao: 'A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodjetelji Onoga koji vas dozva iz tame k'čudnome vidjelu Svome; koji nekad ne bijaste narod, a sad ste narod Božiji; koji ne bijašte pomilovani, a sad ste pomilovani.' (1. Petrova 2,9-10)

Dok sam propovedao, mogao sam da vidim suze u njihovim očima. Znao sam da je Sveti Duh radio na njihovim srcima. Nakon što sam propovedao 15-20 minuta, obratio sam se grupi: 'Sada ću da se pomolim, i zatim idem da iskopam još jedan grob.'

Kada sam završio molitvu, neko je uzviknuo: 'Ako neko ubije ovog čoveka, njegova krv će biti na rukama te osobe!'

'Ne, ne možemo da ga ubijemo', rekoše drugi. 'Pustimo ga, neka ide!'

Onda se vođa obratio: 'Ja sam najpre želeo da mučim ovog čoveka, međutim, sada ne želim da ga ubijem. Idi slobodno... i neka te Gospod čuva.'

Znao sam, da sam tog dana izbegao sigurnu smrt, samo Božjom milošću. Bog je bio dobar prema meni. *

Zavet

Za vreme rata koji je trajao nekih stotina dana, 1994. godine, približno milion ljudi bilo je ubijeno. Uključujući i moju celokupnu porodicu. Međutim, iako sam bio suočen, oči u oči sa smrću nekoliko puta, Gospod je uvek smatrao da treba da poštedi moj život.

Za vreme genocida, zavetovao sam se Gospodu – da, ako preživim rat, vratiću se u svoje rodno selo, i propovedati onima koji su ubili moju porodicu. Posle ratnih sukoba, bio sam određen da služim u najvećoj crkvi u Kigaliju. Bio sam veoma zauzet, u organizovanju mnogobrojnih evanđeoskih sastanaka u gradu. Međutim, znao sam da je veoma važno da održim svoje obećanje Bogu, da se vratim u svoje rodno selo. Otišao sam tamo, propovedao i 120 ljudi je posle toga bilo kršteno.

Život bez gorčine

Neki se možda pitaju: »Kako možeš posle svega što si prošao da živiš bez gorčine?« Bog je zaista dobar. Toliko mnogo ljudi je izgubilo sebe. Živeti bez žive rodbine, bez braće, sestara, rođaka, ikoga živog. Međutim, zaista je interesantno šta Bog čini onima, koji Ga vole. Postao sam veoma zainteresovan da još dublje proučavam Božiju reč, jer nam ona pomaže, kada dođu teški trenuci. Znao sam da se molite, i znate da On sluša vaše molitve. Vremenom sam shvatio da se Bog brine za nas, da ne razmišljam o svojim problemima, već o tome, kako da pomognem drugim ljudima, u njihovim životnim odlukama.

* Za više informacija o Fodidasovim iskustvima tokom ratnih sukoba u Ruandi, čitajte u njegovoj knjizi – Ruanda: iznad najdublje mašte.

Brze činjenice

- Republika Ruanda zauzima površinu od 26.338 km².
- Sa populacijom od više od 11 miliona ljudi, Ruanda spada u najgušće naseljene države sveta.
- Novčana valuta u Ruandi je ruandski franak.

Posle genocida

Posle ratnih sukoba, Fodidas je 2000 godine, otišao na Filipine da studira na Adventističkom međunarodnom institutu za napredne studije (AIAS), gde je 2006. godine stekao teološku doktorsku diplomu, sa temom »Mogući uzroci koji su doprineli da hrišćani budu uključeni u genocid.«

Danas je, Doktor Fodidas Ndam Mugabe, profesor na Adventističkom univerzitetu centralne Afrike (AUCA) u Kigaliju, gde predaje Filozofiju nauke i religiju, Biblijsku doktrinu, grčki jezik, Novozavetnu egzegezu teksta.

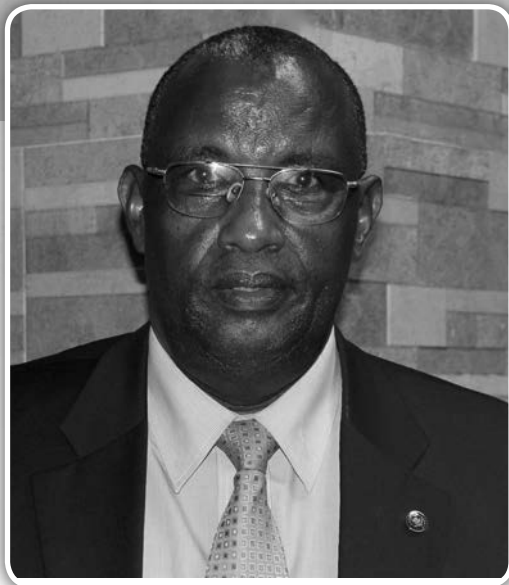
Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja, ići će za izgradnju medicinske škole na kampu AUC. Darovanja će pomoći izgradnju spavaonica i trpezarije za tamošnje učenike.

»Zdravstvena služba je vrlo značajna«, kaže dr Fodidas. »Studenti na adventističkom univerzitetu, osim toga što se osposobljavaju i uče kako da pruže odgovarajuću pomoć, uče i kako najbolje da služe i predstavljaju Boga pacijentima. Oni znaju da se mogu moliti u sobi sa pacijentima, da mogu se osloniti na Onoga, koji ih vodi prema večnom životu.«

Oprostiti neoprostivo, deo 1.

RUANDA | Avgust 27

Pastor Isak Ndvane

Ako neko nestrpljivo čeka Drugi Hristov dolazak, to je pastor Isak Ndvane. Pastor Isak je izgubio celu svoju porodicu – svoju suprugu, devetoro dece, majku, oca, tri sestre, brata i sestri-nog supruga. Svi su bili ubijeni tokom ratnih sukoba u Ruandi 1994. godine. Pa, ipak i pored tolikih gubitaka, on ne čezne za osvetom. Umesto toga, govori o praštanju i Drugom Hristovom dolasku, i kaže: »Jedva čekam da ponovo vidim svoju porodicu!«

U ovoj dvodelnoj priči, pastor Isak nam iznosi tu životnu priču iz mračnih ratnih dana.

Veliki problem

U Ruandi se mirno živelo, međutim, 1994. godine, iznenadio sam se kada sam video da se naši susedi okreću protiv nas i da

nas ubijaju. Tada sam počeo da shvatam, da je sotona zaista živ na ovoj planeti.

U to vreme, bio sam direktor izdavačkog odeljenja, onog koje se tada zvalo Južno ruandsko misionsko polje. Kancelarija, crkva, škola, stanovi za zaposlene i bolnica Mugonero su se nalazili na adventističkom imanju, kompleksu, u oblasti zemlje poznatom kao Kibuje.

Nalazio sam se 6. aprila 1994. godine, na sastanku u okviru izdavačke kuće u kancelariji ruandske unije u Kigaliju, kada su nam javili vest da je predsednikov avion oboren, i da je otpočeo građanski rat. Narednog dana, jedan naš brat koji je radio u bolnici Mugonero pozvao me je, i rekao da je moj četrnaestogodišnji sin Pol, ubijen, a moja supruga i ostala deca, pobjegli su u crkvu, u potrazi za zaštitom.

Mnogi ljudi pobjegli su u crkveni kompleks, jer im je rečeno da će tamo biti bezbedni. Pastori i njihove porodice, vernici crkve, svi su se tiskali na malom imanju, a posebno u crkvi, smatrajući da će tamo biti bezbedni.

Ubice su stigle

U subotu 16. aprila, ubice su stigle – doveo ih je na imanje lično predsednik, i

njegov sin, lekar, koji je radio u adventističkoj bolnici.

Kako je to uopšte moguće? Moj otac, pastor, radio je sa ovim čovekom. Ja sam odrastao uz njega. Radio sam sa njim, a nisam imao ni predstavu šta mu je u srcu.

Ono što me je posebno rastužilo je to, što su pastori koji su bili u crkvi, sa mojom ženom i decom i drugima, napisali pismo predsedniku, govoreći mu: »Mi znamo da ste ih doveli da nas pobiju. Molimo vas, pustite nas da odemo na jezero na brod za Kongo, da možemo da se spasimo. Pismo je predato vojniku koji ih je čuvao ispred crkve, jer nisu mogli iz nje da izađu. Nažalost, predsednik je odgovorio, da ni Bog ne može da im pomogne u tom trenutku.

Došli su ljudi iz cele zemlje da ih ubijaju. Nisu sve ubice bili vernici Hrišćanske adventističke crkve, međutim, neki su nažalost to bili. Došli su sa granatama, mačetama, noževima – sa svakim predmetom kojim su mogli ubiti čoveka.

U crkvi

Oni koje je trebalo ubiti, bili su na bogoslužju u crkvi. Pastor je propovedao. Ubice su ušavši u crkvu, najpre njega ubile, a zatim počele da ubijaju ostale u crkvi. Moja žena i deca su pobegli u predsednikovu kuću, tražeći pomoć. Drugi su bežali prema bolnici, međutim, ubice su ih hvatale i ubijale. Ubijanje na crkvenom imanju trajalo je nekoliko dana. Danonoćno su ubice pretraživali svaki pedelj crkvenog kompleksa, čak su doveli i pse, koji su tražili one koje su se možda negde krili. Ono što me hrabri u celoj ovoj mračnoj priči, je saznanje da je moja

porodica sa ostalim vernicima bila zajedno sa ostalom braćom i sestrama u zajedničkoj molitvi i proučavanju Biblije. To je bilo vreme, slično apostolskim danima, kada su u zajedništvu, ispovedali svoje grehe i tražili oprostaj od Boga i jedni od drugih. To mi daje snagu da nastavim da živim, jer znam, da ću ih jednog dana, ponovo videti. Ne optužujem Boga nizašta. Znam da oni sad spavaju, i da će jednog dana biti probuđeni, da će vaskrsnuti. Ja verujem da ću videti svoju porodicu, svoje prijatelje i rodbinu, i zato nastavljam da živim za taj dan.

U izbegličkom kampu

Zbog ubijanja i ratnog razaranja, nisam mogao da se vratim, u svoj dom, ili onome što je od njega ostalo. Iz Kigalija sam, posredstvom jednog vojnika odveden u izbeglički kamp, u severnu provinciju, gde je bilo mirnije.

Kada sam tamo stigao, Bog je bio uz mene, mnogo mi je pomogao. Jedne večeri, dok sam hodao po gradu nadomak izbegličkom logoru, naišao sam na napuštenu katoličku crkvu. Pitao sam neke ljude koje sam tamo zatekao u blizini, da li bi bio problem, ako bih se molio i držao službu u crkvi. »Nema problema«, rekoše. Otišao sam u kamp, i pozvao ljude da dođu u crkvu u Subotu.

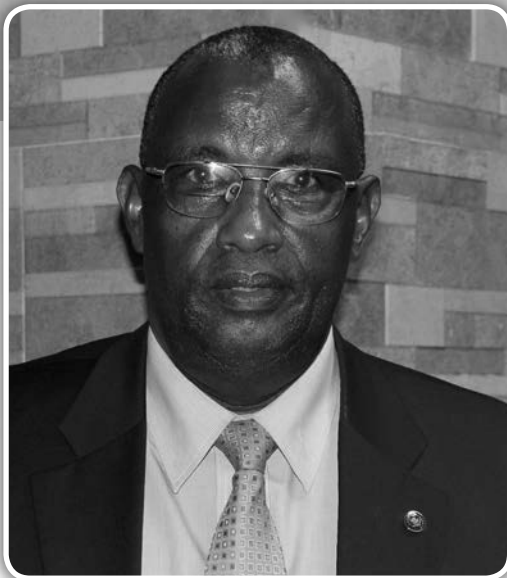
Bio sam jedini pastor u kampu, nisam imao vremena da razmišljam o tužnim stvarima. Shvatio sam, da kada radiš nešto što je ispravno, to ti pomaže da zaboraviš druge loše stvari, koje su ti se dogodile. To je način na koji me je Bog hrabrio. 🌍

Nastavak naredne sedmice.

Oprostiti neoprostivo, deo 2.

RUANDA | Septembar 3

Pastor Isak Ndvane

Dosadašnji tok priče: Nakon što je izgubio celu svoju porodicu tokom rata, pastor Isak je odveden u izbeglički kamp u severni deo Ruande. Dok je tamo boravio, osnovao je i organizovao adventistička bogoslužnja u napuštenoj katoličkoj crkvi.

Organizovali smo odbor, i počeli da se Subotom sastajemo na bogoslužnjima. Iako smo bili izbeglice, ko god da je imao novca, nastavio je da daje desetak i prinose, kao kada smo bili kod kuće. Ponekad bi nam u goste došli ljudi iz Ugande, i materijalno nam pomagali. Desetak smo zadržavali u crkvi, dok Adventistička crkva u Ruandi nije opet počela da deluje. Novcem prikupljenim od darova, lečili smo i pomagali one koji su bili povređeni u ratu. Uz nas koji smo već bili adventisti, mnogi drugi, dolazili su na naša subotna bogoslužnja. Kada je došlo vreme da napustimo izbeglički

kamp, četiri meseca kasnije, preko tri stotine ljudi bilo je spremno za krštenje!

Posle genocida

Kada je rat završen, vratio sam se u Kigali i video da nijedna adventistička crkva nije delovala. Išao sam po gradu moleći ljude, razgovarajući sa njima, da se vrate u crkvu. Malo-pomalo, ljudi su počeli da dolaze. A ja sam postavljen da služim kao predsednik misioniskog polja u toku naredne dve godine, dok se nisam ponovo vratio u izdavačko delo ruandske unije.

Pet godina kasnije, susreo sam se sa najvećim iskušenjem, koje sam mogao da dobijem. Bio sam pozvan da budem predsednik oblasti, uključujući i kompleks Mugonero, u kome je moja celokupna porodica ubijena.

Dugo sam se molio, i na posletku, odlučio da prihvatim izazov. To je trebalo da bude prvi put posle rata, da idem u to mesto i radim sa ljudima koji su ubili moju porodicu. Kada sam stigao nisam znao šta da kažem. Molio sam se: »Bože

pomozi mi i daj mi snagu i reči da znam šta da kažem tim ljudima.«

Sećam se da sam celu noć pošto sam doputovao u oblast, proveo na molitvi tražeći od Boga mudrost i vođstvo. Ujutru, kada sam došao u kancelariju, čuo sam glas koji mi je rekao, da najpre sazovem sve na sastanak.

Smatram, da kojim slučajem, nisam najpre sazvaio sastanak sa svim ljudima, i otvorio svoje srce pred njima, ne bih uspeo da budem dobar predsednik misije. Rekao sam sebi, došao sam ovde u Božije ime. Ne smem da Ga izneverim.

Otvoreno srce

Znao sam da, ako im se ne obratim na samom početku, bili bi u veoma nelagodnoj situaciji, samim mojim prisustvom. Otvorio sam im svoje srce, rekavši da nemam ništa ni protiv koga. Ono što nam je zajedničko, jeste nalog koji nam je Isus ostavio – da idemo i propovedamo Radosnu vest. Želeo sam da im pokažem, šta je ono što nas kao vernike ujedinjuje, a ne razdvaja.

Sazvaio sam veliki oblasni sabor prve Subote pošto sam došao, i pre nego što sam otpočeo propoved, otvorio sam svoje srce pred ljudima:

»Unija u Ruandi poslala me je ovamo da propovedam Radosnu vest, i vodim ovu oblast«, rekao sam. »Ne želim da mi bilo ko od vas priča ko je ubio moju porodicu, niti ko mi je prijatelj, jer moji prijatelji su oni koji vole Boga i koji vole Njegovo delo. Zato radimo zajedno u tom duhu.«

Ostao sam tamo skoro tri godine i onda sam pozvan natrag u Kigali, da služim kao predsednik Istočno-centralne ruandske misije (sada oblasti), gde sam

i danas. Slavimo Boga što je naša oblast narasla od 65.000 vernika crkve 2004. godine, na više od 110.000 danas.

Nema osvete

Moj omiljeni biblijski tekst je: »Jer Bogu tako omilje svijet da je Sina svojega Jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.« (Jovan 3,16)

Da Bog nije voleo svakog na svetu, ja bih otišao i sam izvršio presudu. Ubio bih ubice! Međutim, Bog ih voli, i daje im vreme da se pokaju.

Kada sam bio u izbegličkom kampu, jedan novinar je došao da napravi intervju sa mnom. Čuo je da sam izgubio celu svoju porodicu, došao je i pitao me: »Šta mislite o osveti?«

Uzeo sam svoju Bibliju, i otvorio je:»Jer znamo Onoga koji reče: Moja je osveta, Ja ću vratiti, govori Gospod; i opet, Gospod će suditi narodu svojem. Strašno je upasti u ruke Boga živoga.« (Jevrejima 10, 30,31)

»Zaista biće zastrašujuće kada Gospod bude došao i kada bude odbacio takve ljude.« Novinar je bio zadivljen. Smatrao je da ću podržati osvetu, međutim, imao sam odgovor iz Biblije.

Kada ljudi ružno govore o ubicama, ja želim da ih podsetim, da imamo Boga koji je strpljiv prema nama. On je strpljiv prema svakome. On ne želi da iko strada. To je jedino što može da vam pomogne da istrajete, kada prolazite kroz teške trenutke u životu. Kad god neko dođe Bogu i zatraži oprostaj, Bog oprašta toj osobi. Ne postoji greh, koji Bog ne može da oprost. Smrt nije nešto što plaši Boga. To Njemu ne predstavlja veliki problem. Bog za sve ima rešenje, čak i danas. 🌍

Život se vraća

Samuel Ndagijimana

Novе vlasti u Ruandi, takođe, su delovale kao instrument u procesu ozdravljenja, smatraju oni koji su preživeli, poput Samuela. Umesto da ohrabruju osvetu, vlasti su ponudile mogućnost oprostaja mnogima koji su počinili zločine. Same vođe, organizatori masakra, osuđeni su za genocid i zločine protiv čovečnosti.

Mugonero danas

Bolnica Mugonero danas je opet mesto zdravlja, koja nudi raznovrsne usluge zajednici, kao što je otkrivanje i lečenje HIV virusa, interna medicina, opšta hirurgija, briga za majku i dete, preventivni programi i lečenje malarije i tuberkuloze, saveti za pravilnu i zdravu ishranu, mentalno zdravlje, laboratorija, radiologija i pastoralne / duhovne usluge.

Samuel radi kao vozač ambulantskih kola. Bolnica deluje u 6 okolnih medicinskih dispanzera, a Samuel je zadužen kao vozač / tehničar za transport onih kojima je bolnica potrebna.

U saradnji sa Adventističkim univerzitetom centralne Afrike (AUCA) u Kigaliju, u toku jeseni 2015. godine, ponovo je otvorena medicinska škola, pri bolnici. Za preživle genocida, ovo je proces ozdravljenja.

»Pre genocida, brdo (kompleks Mugonero) bio je razvijen. Bolnica je bila vrlo napredna, medicinska škola poprilično dobra. Moja želja je da ovo mesto bude obnovljeno, pa čak i bolje nego što je bilo.

Samuel se sa svojom porodicom krio u bolnici Mugonero te kobne Subote, 16. aprila 1994. godine. Nakon ubijanja u crkvi, razularena rulja nastavila je da se kreće prema bolnici, ubijajući svakoga koj se našao na putu. Kada su ubice ušle u bolnicu, išle su od prostorije do prostorije, koristeći pištolje, mačete ili ručne granate. Oni koji su preživeli, poput Samuela, krili su se ispod mrtvih tela svoje rodbine, praveći se da su mrtvi. Samuel je ostao tako nepomičan do 1 sat ujutro, kada je iskoristio okrilje mraka da se izvuče i sakrije na drugom mestu. »Oni koji su preživeli«, kaže, »znaju da je to bilo samo zahvaljujući Bogu, jer sukobi i ubijanja trajali su nešto više od tri meseca.«

Samuel je deo malog broja ljudi iz kompleksa Mugonero, koji je preživio. Nastaviti normalan život, posle ovakvog traumatičnog doživljaja, nije jednostavno. On je svestan da život treba da se nastavi. On stavlja svoj život u Božije ruke. »Samo Bog zna zašto smo preživeli.«

Brze činjenice

- Ruanda, jedna od najmanjih zemalja na svetu, prostire se severno od Burundija, između Ugande, Tanzanije i DR Konga.
- Ruanda je brdovita zemlja sa farmama u svim delovima zemlje.
- Ruanda je jedna od tri zemlje na planeti u kojima je moguće videti planinske gorile.
- Ekvator prolazi severno od Ruande, međutim, zbog svoje nadmorske visine, ona ima umerenu klimu tokom cele godine.

Želim da se zahvalim ljudima koji su prilagali svoja darovanja, koja omogućavaju, ponovo otvaranje medicinske škole. Hvala vam što podržavate misiju Hrišćanske adventističke crkve. Život se ponovo vraća na ove prostore.«

Medicinska nega

Prema dr Fesaha Tsegaje, direktora zdravstvenog odeljenja ICAD-a, postoji velika potreba za profesionalnim zdravstvenim radnicima u istočnoj Africi. »On smatra da podsaharskim zemljama nedostaje milion zdravstvenih profesionalaca, da bi se kvalitet zdravlja stanovništva ovih država u velikoj meri poboljšao. Zbog toga, ova medicinska škola ima toliku veliku važnost.«

Dok međunarodna zdravstvena organizacija preporučuje da bude 1 lekar na svakih 8.000 ljudi, taj odnos u Ruandi je 1:20.000, a prosečan odnos na ovoj teritoriji ICAD-a je 1:17.000.

Drugi medicinski problem sa kojim se Ruanda kao i ostale zemlje ICAD-a suočavaju je materinstvo i velika stopa smrtnosti među decom ispod 5 godina života. U Ruandi na 100.000 dece, 500 umre, u

Južnom Sudanu na 100.000 novorođenčadi, 2.000 umre.

Treći problem je kvalitet zdravstvene nege. »Po definiciji«, kaže dr Tsegaje, »ako imaš kvalitetne lekare, kvalitetna će biti i usluga. Ako vam je sistem obrazovanja odgovarajući, moći ćete da imate kvalifikovane lekare koji će moći da ponude kvalitetne usluge. A, takav sistem, utiče i na opšte zdravlje stanovništva, kao i na dobrobit majki i dece.«

Medicinski misionari

Nova medicinska škola u Ruandi, obučavaće lekare koji će služiti u misiji Hrišćanske adventističke crkve. Ne samo što će učenici dobiti vrhunsko obrazovanje, već će proučavati načela medicinsko - misionarskog dela, i zdravstvenog evangelizma, koji će im pomoći da prema svojim budućim pacijentima budu puni ljubavi i milosrđa, poput Isusa Hrista.

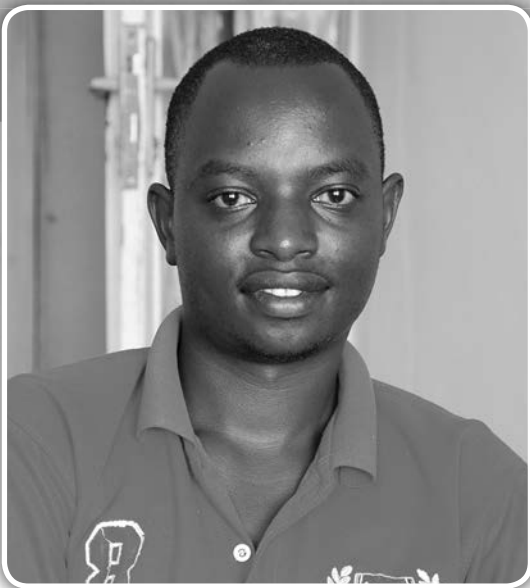
»Na teritoriji ICAD-a imamo 10 bolnica i 156 klinika i dispanzera«, kaže dr Tsegaje. »Mi imamo interdivizijske zaposlene ljude (međunarodne misionare), koji rade u tim zdravstvenim ustanovama. Zahvalni smo njima kao i svetskoj Crkvi za pružanje podrške. Međutim, jedan broj ovih zaposlenih ljudi biće smanjen i zato moramo popuniti praznine koje će nastati njihovim odlaskom. U ovoj novoj medicinskoj školi, možemo obučiti naše državljane, da postanu doktori-misionari, i tako popune nastalu prazninu.«

Nova medicinska škola, biće institucija na međunarodnom, divizijskom nivou. Njome će upravljati izvršni odbor ICAD-a. Diplomirani studenti, moći će da služe širom ICAD-a. Hvala vam što svojim darovanjima podržavate misiju HAC-a. 🌍

Deca genocida

RUANDA | Septembar 17

Alfons i Sebageni

Alfons je kao dečak od sedam godina, bio svedok ratnih zbivanja u Ruandi. Krio se sa svojim roditeljima i trojicom mlađe braće, pokušavajući da izbegnu ubice.

»Moji roditelji su me štitili i učili kako i gde da se najbolje krijem«, priseća se. Kada su roditelji bili uhvaćeni i ubijeni, Alfons se sa svojom braćom i dalje krio. Samo, uz Božiju milost, preživeli su.«

Posle rata, Alfons se sa svojom braćom našao u adventističkom domu za napuštenu decu. U sirotištu je bilo smešteno 115 dece, čiji su roditelji za vreme rata bili ubijeni.

Kao porodica

»Imali smo sve što nam je bilo potrebno«, kaže Alfons, »hranu, odeću, sveske, knjige. Bio sam srećan, što su u domu bila deca, koja su imala iste probleme kao moja braća i ja. To što smo bili zajedno, pomoglo nam je da zaboravimo šta nam se dogodilo.

»Vaspitači u domu bili su nam poput roditelja. Nazivali smo ih mamom i tatom, a ostalu decu, braćom i sestrama, tako da smo se osećali kao da pripadamo jednoj pravoj porodici. Osećali smo se kao da živimo u prirodnoj porodici. Imali smo zajednička bogoslužjenja, išli po vodu, i radili sve druge poslove, kao kada smo živeli u normalnim porodicama. Petkom uveče i Subotom, odmarali smo se, išli na bogoslužjenje, na molitvu, na probu hora, čak smo i snimali neke CD-ove.

Završio sam osnovnu i srednju školu, dok sam živio u domu. Međutim, kada sam napunio 18 godina, morao sam da napustim dom, ali sam uživao da dolazim u posetu svojoj braći sestrama.

Posle odlaska iz doma, Alfons je upoznao novog direktora bolnice Mugonero – Brazilca, koji ga je pozvao da radi sa njime kao sekretar i prevodilac. Nekoliko godina kasnije, počeo da radi kao predstavnik bolnice za odnose sa javnošću i brigu o korisnicima.

Alfons se 2012. godine, oženio i sa suprugom koja radi kao glavna sestra u bolnici, imaju dva sina.

Alfons je zadovoljan radom u bolnici, a posebno voli to što je okružen dobrim ljudima. »Mi smo prijatelji, i radimo kao tim, to je kao porodica. Mnoge zaposlene kolege su vernici Adventističke crkve. Mi delimo isti duh i razumevanje. Dobro je kad imate bliske prijatelje koji vas razumeju i dele vaša mišljenja.«

Molitva

Poput Alfonsa, Sebageni je, takođe, ostao bez roditelja tokom rata, ostavši sa dve sestre. »Živeli smo u zapadnoj provinciji Ruande. Moji roditelji bili su adventisti, a moj otac je radio na univerzitetu Modendi. Moj otac, majka i rodbina, bili su zgradi univerziteta pokušavajući da se sklone, kada su ubice došle i zapalile celu zgradu sa mnogim ljudima u njoj.

»Sećam se da su nam roditelji govorili, da nastavimo da se molimo, da budemo jaki, i pomažemo drugima u nevolji.«

»Kada su naši roditelji bili ubijeni, živeli smo kod naše tetke koja je došla iz Konga. Posle završetka srednje škole, dobio sam stipendiju od vlade Ruande kao jedan od preživelih genocida. Otišao sam na obuku za kuvara i četiri godine radio i studirao kulinarnost.

Poziv od AUCA

»Adventistički univerzitet centralne Afrike (AUCA) ponudio je 2014. godine besplatan upis, za studente čiji su roditelji radili na univerzitetu Modendi, a bili ubijeni u ratnim sukobima. Tako da sada studiram biznis administraciju na AUCA.

Izabrao sam da studiram biznis, jer mi to otvara mogućnost da se približim mnogim ljudima koji su zaboravili Hrista, i da im pomognem, da se vrate na put istine, pravde i ljubavi. Ako odem na teologiju, tamo već ima mnogo pastora. Međutim, na biznisu, mogu da stupim u kontakt sa ljudima koji ne poznaju dobro Bibliju.

Mogu da im govorim o tome kako bogati ljudi mogu da slede Hrista. Mnoge računovođe kradu novac ili taje poreze i druge obaveze. Međutim, kako biti pošten računovođa? Kako biti nesebična osoba, koja će davati i pomagati drugima? U biznisu, ljudi obično rade sami za sebe, ne za druge. Želim da im pokažem,

drugačiji, bolji način, onako kako bi sam Gospod Isus radio.«

»Još sam živ«

Sebagenijev omiljeni biblijski stih je: »Ne boj se, jer sam Ja s tobom; ne plaši se, jer sam Ja Bog tvoj; ukrijepiću te i pomoći ću ti, i podupreću te desnicom pravde svoje.« (Isaija 41,10) »Ovaj stih za mene je posebno značajan, jer je 1994. godine milion ljudi bilo ubijeno, a ja sam i dalje živ! Biblija nas uči, da je Isus umro za nas, da je zatim vaskrsao. Tako su i naši roditelji i rodbina, bili ubijeni, ali to neće biti za celu večnost, jer i će i oni vaskrsnuti. Bog će ih vratiti u život.« Kada čitam Bibliju, zaista sam srećan. Onda više nisam tužan i ne plačem. To je bogatstvo koje se nalazi u Bibliji, to me hrabri i jača. Radujem se Hristovom skoršnjem dolasku, jer će nas tada povesti na Nebo, ostavljajući sve zlo na ovoj zemlji.«

Kada bude završio svoje studije na AUCA, Sebageni planira da pomaže drugim ljudima u svetu biznisa da upoznaju Isusa. Pomaganje drugim ljudima je vrlo značajno, jer je to pokazatelj Hristove ljubavi koja deluje u nama.« 🌍

Program trinaeste Subote

➤	Uvodna pesma	»Da za Tobom idem Spase«, <i>Pesmarica hrišćanske adventističke crkve, broj 252</i>
➤	Dobrodošlica	Vođa subotne škole
➤	Molitva	
➤	Program	»Bežanje od đavola«
➤	Prilaganje darova	
➤	Završna pesma	»Tvoja pobjeda je Hriste«, <i>Pesmarica hrišćanske adventističke crkve, broj 38</i>
➤	Završna molitva	

Napomena za vođu subotne škole: Pozivamo vas da izaberete omiljenu pesmu, da uputite molitvu Bogu, da iznesete uvodnu reč dobrodošlice i navedeni program. Prikupite misioni dar, uputite Bogu molitvu za blagoslove.

Učesnici: 2 naratora i 1 govornik, muškarac. [Napomena: učesnici ne moraju da znaju svoje tekstove napamet, ali moraju biti dovoljno upoznati sa materijalom.]

Rekviziti: Zastave ili slike zastava Ruande i Južnog Sudana. Velika karta Afrike, sa svim državama, a Ruanda i Južni Sudan posebno označeni.

* * *

Narator 1: Ovog tromesečja naše misionsko usmerenje okrenuto je prema Istočno-centralno afričkoj diviziji (ICAD), a posebno Ruandi i Južnom Sudanu.

Slušali smo zadivljujuća iskustva o tome kako je Bog delovao u teškim okolnostima, pomažući ljudima da prežive strahote građanskog rata, da oprostite i nastavite

da žive. Danas, ćemo upoznati još jednu životnu priču iz Južnog Sudana. U ovom iskustvu, reč je o opsednutosti demonima i poniznoj službi jednog pionira svetske misije.

Narator 2: Pionir svetske misije je vernik Crkve – laik, koga je Crkva izabrala, ponudila neku malu nadoknadu i postavila u jednoj zajednici, da širi Jevanđelje i poučava ljude u hrišćanskom duhu. Pioniri imaju ulogu da osnivaju nove crkve u novim oblastima, među ljudima koji ne poznaju Hrista. Međutim, gde god da su pioniri aktivni, oni izgledaju kao i svako drugi, žive poput drugih, služe ljudima, druže se, pomažu, grade mostove među ljudima. Prosečno vreme koje pionir provede u nekom mestu je između 3 do 5 godina.

Narator 1: Naša današnja priča nas upoznaje sa Adžakom Bol Ajuelom, pioniriom Svetske misije Hrišćanske adventističke crkve, koji deluje na teritoriji Velikog gornjeg polja Nila, koji se nalazi na severoistoku Južnog Sudana. On radi kao pionir Svetske misije od maja 2015. godine.

Narator 2: Lokalna adventistička crkva u Adžakovom gradu nije velika, međutim, kada je izbio sukob duž severne granice sa Sudanom, većina vernika je pobegla. Međutim, Adžak i njegova porodica odlučili su da ostanu, i služe preostalim vernicima, koji nisu bili pobjegli na neko sigurnije mesto. Kada su se ratni sukobi malo smirili, ljudi su polako počeli da se vraćaju u svoje domove.

Adžak se kretao među ljudima, pomažući im u skladu sa svojim mogućnostima. Počeo je da drži biblijske lekcije u domovima nekih ljudi. Međutim, jednog dana, jedan događaj iz njegovog susjedstva mu je promenio život. Svojim rečima opisuje zastrašujuće iskustvo koje je doživeo.

Muškarac govornik: Iznenadna buka i komešanje začuli su se iz mog susjedstva, Žena pod dejstvom nečistog duha vikala je, i bacala se po zemlji. Kada me je ugledala izobličeni glasom povikala je: »Mrzim ovog čoveka!«

Nastavila je tako da viče, trčeći putem prema pentekostalnoj crkvi. Kada je došla do crkve, bacila se na zemlju nastavljajući da ispušta izobličene, zastrašujuće glasove. Nekoliko ljudi je pritrčalo da je pridržuje priljubljenu na zemlji. Kada je videla da se približavam, natčovečanskom snagom odbacila je ovo troje ljudi, i potrčala prema meni, vičući: »Ne želim ovog čoveka!«

»Pomolimo se za ovu ženu«, rekoh ljudima koji su bili okupljeni oko mene. Međutim, kada sam počeo da se molim,

osetio sam veliki pritisak i čuo prasak pored sebe. Znao sam da ne smem da prestanem da se molim, bez obzira šta se dešava oko mene, ako želim da ova žena bude oslobođena demona, koji su je zarobili.

Molio sam se u Isusovo ime, da je Bog isceli. Dok sam se tako molio, buka oko mene se stišavala. Zli duhovi su je bili napustili. Žena je odjednom počela mirnim, tihim glasom normalno da govori, pitajući šta se to dogodilo sa njom.

Kada je shvatila šta se dogodilo, počela je da hvali i slavi Boga za izbavljenje i isceljenje. Dok smo pešačili, prema njenom domu, rekao sam joj, da je Bog učinio čudo i oslobodio je nečistog duha koji je bio u njoj, i da je vrlo značajno, da ona sada preda svoj život u Božije ruke i nastavi da se moli.«

Narator 1: Adžak sada proučava biblijske lekcije sa tom ženom. Ona je veoma zahvalna Bogu, što joj je pomogao: dao slobodu u Isusu Hristu.

Narator 2: Kao što smo mogli da vidimo u toku ovog tromesečja, ljudi u Južnom Sudanu prošli su kroz mnoga teška iskušenja, pa ipak, Crkva iz dana u dan nastavlja da napreduje. U Jubi, adventistička radio-stanica dopire do mnogih ljudi, drugi bivaju upoznati za adventističkom veću posredstvom evanđeoskih programa, preko prijatelja ili rodbine.

Narator 1: Adventističke crkve postoje u Južnom Sudanu, međutim, u tim jednostavnim zgradama nema prostora za decu, za njihovu subotnu školu, kao i druge omladinske aktivnosti, poput, sastanaka adventističke omladine, izviđačkih odreda, tako da su primorana da se okupljaju ispod drveća pod otvorenim nebom, kada to vremenske prilike dozvoljavaju.

Narator 2: Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja, biće upotrebljen da se

izgradi specijalna, jednostavna građevina – sklonište za ovčice – za decu u Jubi u Južnom Sudanu. Deca će konačno biti zaštićena od uticaja spoljašnjih vremenskih prilika.

Narator 1: Drugi deo darova ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju spavaonica i trpezarije na novoizgrađenom kampu Adventističkog univerziteta centralne Afrike u Kigaliju, u Ruandi.

Narator 2: Kao što smo čuli u ovom tromesečju, Ruanda je država koja je iznikla iz pepela posle krvavog građanskog rata, i kroz oprostaj i Božiju milost, postaje mesto ozdravljenja i zajedništva.

Narator 1: U saradnji sa Istočno-centralno afričkom divizijom i

Adventističkim univerzitetom centralne Afrike, otvara se nova adventistička medicinska škola, na ovom prelepom kampu u Kigaliju. Učenici ove škole ne samo da će dobijati odlično medicinsko obrazovanje, već će biti i obučavani kako najbolje, kroz misionarsko - medicinsko delo, da predstave Isusa Hrista, i pomognu ljudima isceljujući njihov um, telo i duh.

Muškarac govornik: Hvala vam od srca za vaša današnja nesebična darovanja, što na taj način pomažete deci i mladim ljudima u Južnom Sudanu i Ruandi. Znajte da će vaša darovanja omogućiti večne razlike u životima mnogih. Neka vas Gospod obilato blagoslovi!

[Prilaganje darova uz odgovarajuću instrumentalnu muziku]

Budući projekti za trinaestu Subotu

U sledećem tromesečju predstavimo vam Inter-evropsku diviziju (IED). Posebni projekti obuhvaćiće:

- Izgradnju međunarodnog adventističkog centra u Beču,
- Izgradnju nove zgrade crkve za vernike u Raguzi u Italiji i
- Izgradnju jevrejsko - adventističkog centra prijateljstva u Parizu u Francuskoj.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Ruande ili Južnog Sudana ili Istočno-centralne afričke divizije (ICAD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem internet-pretraživaču.

Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:

Ruanda:

www.expertafrica.com/rwanda/info/rwanda-general-information

www.bbc.com/news/world-africa-14093238

www.our-africa.org/rwanda

Južni Sudan:

www.bbc.com/news/world-africa-14069082

www.goss.org/index.php/about-south-sudan

www.infoplease.com/world/countries/south-sudan.html

Korisni crkveni veb-sajtovi:

East-Central Africa Division: www.ecdadventist.org

Adventist University of Central Africa: www.auca.ac.rw

Adventistički Misioniski DVD je besplatan prilog časopisu u kome su objavljene priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitaj vođu subotne škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org www.AdventistMission.org/dvd.

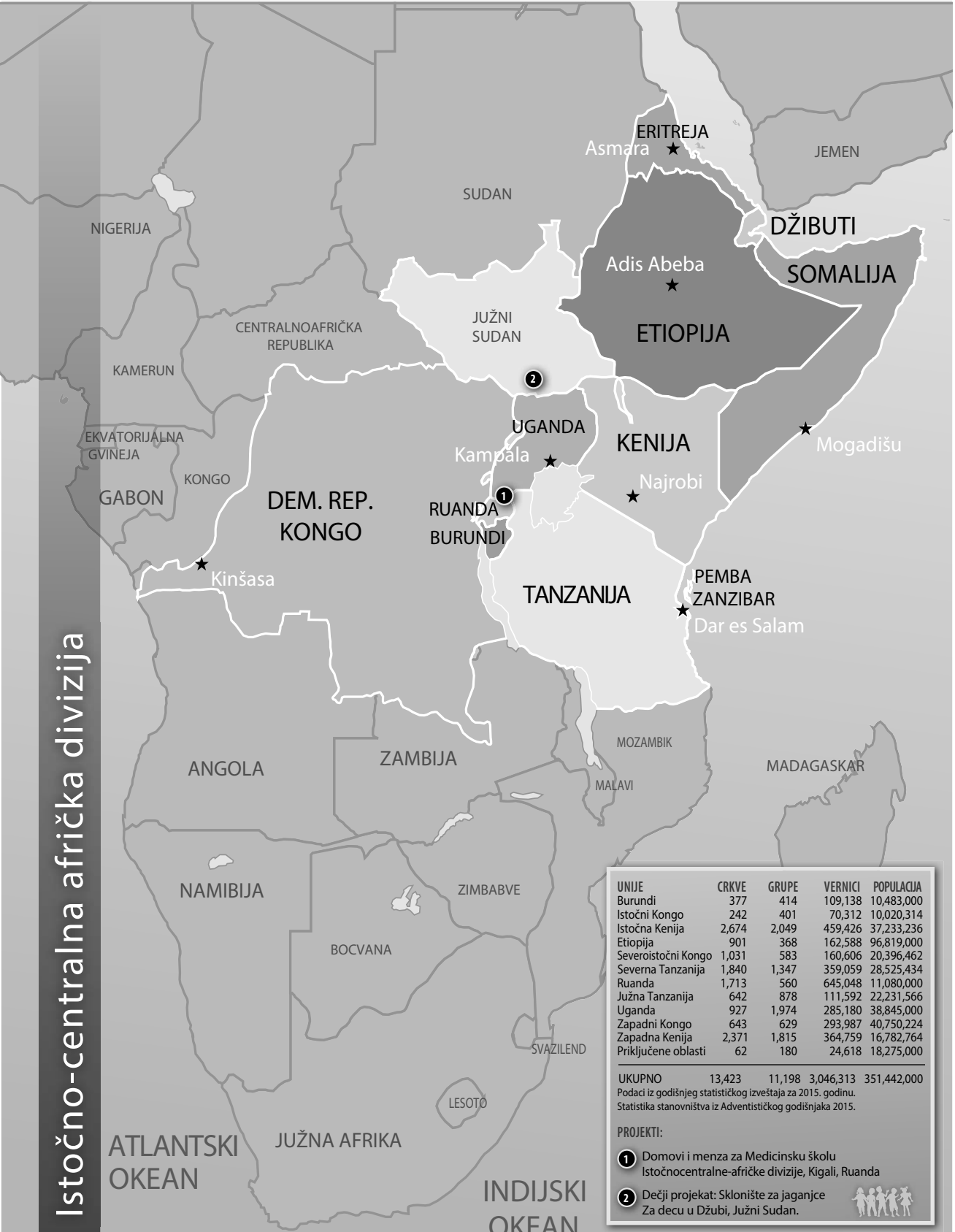
Sredstvo za ostvarivanje cilja pomoći će da se pažnja usmeri na svetsku misiju, i poveća sedmično misionisko darovanje. Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misioniska darovanja. Zatražite od vašeg odbora subotne škole da vam postavi cilj misioniskih darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bio za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za Trinaestu Subotu). Pokažite nedeljni grafikone progresa prema postavljenom tromesečnom cilju. Podsetite vernike da aktivnosti svetske Crkve zavise od sedmičnih misioniskih darova u subotnoj školi. Dvanaeste Subote, podnesite izveštaj o misioniskom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove subote škole da pripreme svoje darove za Trinaestu Subotu tokom naredne sedmice. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misioniska darivanja.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: prof. Tomislav Stefanović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

UNJE	CRKVE	GRUPE	VERNICI	POPULACIJA
Burundi	377	414	109,138	10,483,000
Istočni Kongo	242	401	70,312	10,020,314
Istočna Kenija	2,674	2,049	459,426	37,233,236
Etiopija	901	368	162,588	96,819,000
Severoistočni Kongo	1,031	583	160,606	20,396,462
Severna Tanzanija	1,840	1,347	359,059	28,525,434
Ruanda	1,713	560	645,048	11,080,000
Južna Tanzanija	642	878	111,592	22,231,566
Uganda	927	1,974	285,180	38,845,000
Zapadni Kongo	643	629	293,987	40,750,224
Zapadna Kenija	2,371	1,815	364,759	16,782,764
Priključene oblasti	62	180	24,618	18,275,000

UKUPNO 13,423 11,198 3,046,313 351,442,000
 Podaci iz godišnjeg statističkog izveštaja za 2015. godinu.
 Statistika stanovništva iz Adventističkog godišnjaka 2015.

- PROJEKTI:
- ① Domovi i menza za Medicinsku školu Istočnocentralne-afričke divizije, Kigali, Ruanda
 - ② Dečji projekat: Sklonište za jaganjce Za decu u Džubi, Južni Sudan.

